

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 802/2018
05.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К 214/15 од 31.10.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж 25/18 од 20.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К 214/15 од 31.10.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж 25/18 од 20.03.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу 1К 214/15 од 31.10.2017. године, окривљени АА изреком под I оглашен је кривим због продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 11 месеци, с тим што ће се казна затвора извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција уз примену мере електронског надзора, а уколико окривљени самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, суд ће одлучити да остатак казне издржава у Заводу за извршење казне затвора.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Оштећена ББ за остваривање имовинскоправног захтева упућена је на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 25/18 од 20.03.2018. године, делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у Горњем Милановцу и преиначена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К 214/15 од 31.10.2017. године у ставу 1. и ставу 2. изреке само у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је окривљеном АА за продужено кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, утврђена казна затвора у трајању од једне године, а за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, и окривљени АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, док је у преосталом делу жалба Основног јавног тужиоца као и жалба браниоца окривљеног одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена. Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног ВВ, адв. Мирослав Дмитривић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, који је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Мирослава Дмитривића, у односу на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП је неоснован, док у осталом делу нема прописани садржај.

Бранилац окривљеног АА, адв. Мирослав Дмитривић, у захтеву за заштиту законитости наводи да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са образложењем да у опису радњи окривљеног се не стичу законска обележја продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом. У вези са тим у захтеву се истиче да није било озбиљних претњи у опису радње из става I тачка 1 као и тачка 2 и 3 изреке, па из првостепене пресуде не произилази да је кривично дело учињено према више лица или да је изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице, као и да радње описане у ставу II изреке првостепене пресуде, не представљају радњу извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика, већ да се ради о прекршајима из Закона о јавном реду и миру, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом 2. истог члана прописан квалификовани облик овог дела - када је дело из става један учињено према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице.

По оцени Врховног касационог суда из чињеничног описа радњи окривљеног датих у изреци под I првостепене пресуде произилазе сва законска обележја продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, с тим што је правна квалификација одређена према најтежем облику од учињених дела, па се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да се у конкретном случају не ради о наведеном кривичном делу већ о прекршају из Закона о јавном реду и миру.

Полазећи од наведеног по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају реч је о претњи окривљеног да ће напасти на живот и тело, упућеној оштећенима, која претња је проузроковала забрањену последицу која се огледа у стварању осећаја угрожености сигурности код оштећених у односу на тачку један и три став I изреке првостепене пресуде, док у односу на тачку два наведена претња је била квалификована имајући у виду начин упућивања и њену садржину, чији је смисао напад на живот и тело и да је као таква код оштећених несумњиво изазвала осећај угрожености, узнемирености и страха за личну безбедност, при чему је окривљени био свестан свога дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.

Такође из чињеничног описа радње кривичног дела датог у изреци II првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да се ради о прекршају из Закона о јавном реду и миру.

Стога су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног АА, да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3), при чему у образложењу поднетог захтева не наводи због чега сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда кривичног закона. Како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. тачка 1) у вези члана 4. ЗКП) дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислиу члана 489. став 1. ЗКП, те тако како је бранилац окривљеног у захтеву само истакао повреду из члана 439. тачка 3) ЗКП не дајући разлоге због којих сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда, Врховни касациони суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописани садржај (члан 484. ЗКП).

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.